

Ricordo di padre Marcolini nel centenario della nascita

Èn Prét fat a sò môt

Màneghe fàde sò, tònega liza,
'na vita lónga e piéna, fòra sérìe
dè 'n òm dè Ciéza, anche con la diviza,
che 'l sè fermàa gna 'n pó a piànzer misérie.

Èl s'è danàt pèr dàga 'na ma a tòcc
dè soldàt, coi alpini e coi aviér;
coi operai, che j-ères bèi o bròcc;
èn Prussia, con malàcc e prizunér.

'Na guida pèr èn nigol dè stùdènc
che dè sùcùr, tra 'l rìder e 'l schersà,
da le sò parole, d'ide èn pó tra i dènc,
i g'ha 'mparàt èn pó dè carità.

Sé, perchè l'éra sèmpèr stranfognét,
o l'éra tròp ciapàt del trafegà,
pìnsif che (fòrse) 'l fòss dè meno Prét,
sbaglìf dè gròss, chè tót èl sò dè fà

l'éra pèr mèter j-òm èn cundissù
dè scampà dé pèr dé con dignità,
perchè, pèr tègner viva la diussù;
bizògna iga la casa e 'l laurà.

Dio, che l'è onnipotente, sò la Crùss
èl deènta "Èl pòer Cristo tortùràt";
Marculì, con j-òcc vif e lùminùss,
èl La vidia nè l'òm piò maltratàt.

Nèl sò còr èl pùdia mia separà
l'amùr dèl sò fradèi e dè Gesù
e 'l g'ha spindìt la vita pèr amàl
èn ogni circostànsa e cundissù.

Ugo Pasqui